

Başıyor...

Ilık gece havası ağırlaşmış, kasabanın üstüne kirli, ıslak bir bulaşık bezi gibi asılı kalmıştı. Saat ilerlemiş, gece yarısını epeyce geçmişti; cırcırböceklerinin kesintisiz cırlamasıyla baykuşların ara sıra ötüşü duyuluyordu yalnızca.

Nehrin aşağısında, üstü kapalı bir köprünün çatısında iki siluet dans ediyordu. Dik çatının üstünde dengede durabilmek için kol ve bacaklarını sallayarak, karanlık göğün önünde fırıl fırıl dönen gölgeler oluşturuyorlardı.

“Dikkat *etsene*, kızım! Neredeyse üstüme çıkacaktın!”

“El feneri almayı unutmasaydın, ne yaptığımı görebilirdim, oğlum.”

“Hıh, sen de benim kadar iyi görebilirsin. Bile bile yapıyorsun bunu.”

“Tüh!” dedi Ellen, fırçasını Edgar’ın suratından geçirerek.

“Bunu yaptığına pişman olacaksın,” diye homurdandı Edgar. Kırmızı boya çenesinin ucundan damlıyordu.

“Kapa çeneni, neredeyse bitirdim.”

Ellen son harfi de tamamladı ve hepsini doğru yazdığından emin olmak için geriye doğru aldı kendini.

“Ünlem işaretini unuttun!” dedi Edgar, boya kutusunun dibinde kalanları kız kardeşinin başından aşağı boca ederken.

Edgar ve Ellen birbirlerine girdiler ve çatıdan yuvarlanarak aşağıdaki suya düştüler. İkizler, bele kadar gelen nehir suyunda, sanki korkunç yaraları kanyormuşçasına üstlerinden süzülen kıpkırmızı boyayla sınıslıklam dikilirken, başardıkları işe hayran kaldılar.

“Bunu sevdim, oğlum.”

“Kesinlikle önceki halinden daha iyi oldu, kızım.”

Kıkırdamaları cırcırböceği ve baykuş seslerini bastırırken, gölgeler arasından eve doğru süzüldüler.

1.

Nod Kasabası'na Hoş Geldin, Arkadaş

Genelde, Nod Kasabası yaşamak için sevimli bir yerdi. Büyük bir kasaba değildi gerçi ama, küçük de değildi. Kısacası, tarihi yapıları ve cazip alışveriş alanlarıyla dikkat çekici bir yerleşmeydi. Giderek hızını da, genişliğini de yitirdiğine göre, adı Yürüyen Dere ya da Emekleyen Damlama olması gereken Koşan Nehir, kasaba merkezini ikiye bölüyordu. İnsanların ve arabaların nehri geçmesini, üstü kapalı yedi köprü sağlıyordu ve kasaba halkı bu kapalı köprüleriyle pek övünüyordu. Artık bir kasabada üstü kapalı *tek bir* köprü bile görmek zorken, Nod Kasabası'nda bunlardan tam *yedi* tane vardı. Nehrin iki yakasını birleştiren ve çatılarına

boyanmış yazılar dışında birbirinin aynısı olan, kırmızı büyük ambarlara benziyorlardı.

Çatıların her birine, her yüze bir tane gelecek şekilde, beyaz boyayla kocaman iki sözcük yazılmıştı. Floransa Bulvarı boyunca ilerlerseniz, her köprü mesaja başka bir sözcük ekliyor ve yürüdüğünüz yöne göre mesaj değişiyordu. Doğudan batıya doğru, "NOD KASABASI'NA HOŞ GELDİN, ARKADAŞ, KONUĞUMUZ OL," yazıyordu. Batıdan doğuya doğruysa, "NOD KASABASI'NA YİNE BEKLERİZ, ARKADAŞ, SAĞLICAKLA KAL," deniyordu. Ancak, Nod Kasabası'na doğudan olduğu kadar batıdan da kolayca girebileceğiniz için, bu mesajlar bazen anlamlı, bazen anlamsız oluyordu. Ayrılırken, "HOŞ GELDİN" dilekleriyle uğurlandığınız ve kasabaya girerken, "YİNE BEKLERİZ" diye selamlandığınız halde, Nod Kasabası sakinleri bunun havalı göründüğünü düşünüp umursamıyorlardı.

Gel gör ki, bir kasaba ne kadar saygıdeğer olursa olsun, belli bir büyüklüğe eriştiğinde, sakinlerinin genellikle "kasabanın doğru tarafı" ve "kasabanın yanlış tarafı" olarak adlandırdığı bir hal alır.

"Kasabanın doğru tarafı", dürüst ve çalışkan vatandaşların yaşadığı yerdir. Sokaklar temizdir, çimler biçilmiştir, insanlar yüzlerinde gülümsemeyle dolaşır ve komşularını selamlarlar.

Buna karşılık, "kasabanın yanlış tarafı"ndakiler sokakta birbirlerinin yüzüne bile bakmazlar. Burası, kasabalarının kibar selamını, "KOKUŞMUŞ NOD'A BOŞ GELDİN,

AHBAP, HAYVANLARI BESLEME" ve "ASLA ASLA ASLA BİR DAHA BURAYA GELME" gibi kabalıklarla değiştirenler gibi, kamu malına zarar veren, adı kötüye çıkmış insanların yaşadığı yerdir. Sokakları çöp ve pislik içindedir; evler izbe, yıkık dökük ve fena halde sevimsizdir.

Nod Kasabası, hem "doğru" hem "yanlış" tarafa sahip olabilecek kadar genişlemişti. Bu durumda, her iki "tarafının" da aşağı yukarı aynı büyüklükte olacağını düşünebilirsiniz. Ancak, Nod'da böyle değildi.

Çoğu kasabalının yaşam ilkesi, "Ekmeğini alınının teriyle kazan"dı ve bu nedenle de, Nod'ın hemen hemen tamamı "doğru taraf" sayılabilirdi.

Kasabanın en ucundaki küçük bir alan dışında tamamı yani.

2. Yanlış Taraf

Nod Kasabası'nın içinden güneye doğru boydan boya yürüyüp, parkı, ağaçları, bakımlı dizi dizi evleri, hayvanat bahçesini, liseyi ve hastaneyi, en sonunda da Nod Kasabası Mezarlığı'nın ağırbaşlı yeşil tepelerini geride bıraktığınızda, Ricketts Sokağı'na ulaşırdınız.

Ricketts Sokağı, Kara Ağaç Ormanı Ulusal Parkı'nın kıyısı boyunca, kasabanın doğru ucundan batısına kadar de-

vam ediyordu. İki şeritli sevimli bir yoldu bu. Nod Kasabası Koruma Kurulu, yolun bakımı ve kenardaki bitkilerin budanması konusunda takdir edilecek bir iş gerçekleştirmişti.

Ancak, mezarlığın Ricketts Sokağı'na bakan arka duvarını geçer geçmez, Koruma Kurulu'nun hiçbir zaman dokunmadığı dar bir yolun girişine varılıyordu. Bunun adı da yoktu, tabelası da; yenilenmeye de fena halde ihtiyacı vardı. Yabani ot bürümüş bozuk yol döşemesi, yürümek için öyle tehlikeli, araba sürmek için öyle korkutucuydu ki, pek geçen olmazdı buradan.

Yol, gökyüzüne doğru, tepesini görmeye çalışırken arkaüstü düşebileceğiniz kadar fazla yükselen, çok dar uzun bir evin önünde sona eriyordu. Üstü kemerli iki pencere, heybetli yapının sizi izlediği hissini uyandırıyor; en tepede de, sivri uçlu demir parmaklıkları göğe uzanan karanlık bir çatı yapıyı sonlandırıyor. Çatının ortasındaki küçük yuvarlak pencereyse, gizemli bir üçüncü göze benziyordu.

Ya o renk!

Daha doğrusu, o renk yoksunluğu! Bu ev için söylebilecek tek bir sözcük vardı: *Gri*. En dipteki taşlardan çatıdan yukarı uzanan parmaklıkların ucuna kadar, evin her şeyi grinin bir tonuydu. Kapı ve pencerelerin aşınmış ahşap pervazları, neredeyse siyah denebilecek kadar koyu ve iç karartıcı bir griydi. Çatının arduvaz kaplamaları yakılmaz olmuş bir ocağın iç yüzeyine benziyordu. Menişelerinden aşağı sarkmış, kırık birkaç kepenk, yüksek yapının çevresinde hiç eksik olmayan rüzgârda ileri geri sallanıp duruyordu.

